

WOZIGNÓJ (WOZIMIRSKI) WAWRZYNIC (1892-1967)

Urodził się w Łęce Wielkiej w powiecie gostyńskim 6 sierpnia 1892 roku, jako syn Jana i Katarzyny. W czasie I wojny światowej służył w armii niemieckiej. Uzyskał awans na stopień plutonowego. W pierwszych dniach stycznia 1919 roku wstąpił do powstańczego batalionu gostyńskiego. Mianowano go dowódcą plutonu w kompanii Leona Włodarczyka na odcinku frontowym „Pawłowice” (Grupa „Leszno”). W nocy z 26 na 27 stycznia 1919 roku na czele 26-osobowego oddziału powstańczego dokonał brawurowego wypadu na pozycje niemieckie w miejscowości Przybiń, gdzie zdobył 4 karabiny maszynowe i wziął do niewoli kilkunastu jeńców (kilku Niemców poległo). W lutym 1919 roku dowodził 3. kompanią batalionu „Pawłowice”. Po sformowaniu z oddziałów Grupy „Leszno” 6. pułku strzelców wielkopolskich, został dowódcą 3. kompanii tego pułku. Dekretem Naczelnej Rady Ludowej z 28 lipca 1919 roku awansowany został na podporucznika.

Wraz z 6. pułkiem strzelców wielkopolskich (późniejszy 60. pułk piechoty) brał udział w walkach na Froncie Zachodnim powstania. Kompanią dowodził podczas walk (kwiecień-sierpień 1920 roku) wojny polsko-bolszewickiej. W miesiącach sierpień-wrzesień 1920 roku w zastępstwie dowodził I batalionem 60. pułku piechoty. Wsławił się szczególnie podczas wypadu na Kamieniec Litewski (4-6 września 1920 roku), za co m.in. otrzymał *Virtuti Militari* 5 kl. (nr 227). 25 listopada 1920 roku zatwierdzony został w stopniu porucznika piechoty. Po demobilizacji, od lutego 1922 roku służył w stopniu starszego przewodnika w Policji Państwowej, jako dowódca 1. plutonu 3/II kompanii (baon nadkomisarza W. Dzierzgowskiego, Grupa płk. S. Paślowskiego). Brał udział w akcjach policyjnych na Kresach Wschodnich. 10 lutego 1923 roku na czele plutonu odważnym atakiem zajął wieś Strzeleciszki, następnie 2 lutego 1923 bronił wsi Podkamień, za co otrzymał Krzyż Walecznych.

W rezerwie początkowo przydzielony był do 60. pułku piechoty, później do 62. pułku piechoty. Po objęciu przez płk. Bernarda Śliwińskiego funkcji prezydenta miasta Bydgoszczy, od lipca 1923 roku podjął pracę w tamtejszej administracji miejskiej, był m.in. nadzorcą (inspektorem) taboru miejskiego. W 1934 roku został komendantem Państwowej Straży Pożarnej w Bydgoszczy. Aktywnie działał w związkach kombatanckich, w 1934 roku był członkiem Komisji Rewizyjnej Okręgu Pomorskiego Związku Weteranów Powstań Narodowych, a w 1939 roku prezesem Koła Związku Powstańców Wielkopolskich w Bydgoszczy.

Po roku 1936 zmienił nazwisko na Wozimirski. Funkcję komendanta PSP pełnił do pierwszych dni wojny 1939 roku, dowodził akcją gaszenia pożarów spowodowanych nalotami i akcjami dywersyjnymi. Ewakuowany na wschód, po 17 września znalazł się w okolicach Lwowa i dostał się do niewoli sowieckiej. W grudniu 1939 roku wywieziono go w głąb ZSRR, pracował w tajdze przy wyrębie lasów. 2 października 1941 roku wstąpił do Armii gen. Andersa w Ośrodku Organizacyjnym PSZ w Tockoje, gdzie objął dowództwo kompanii sztabowej 21. pułku piechoty. W marcu 1942 roku ewakuowany został na Środkowy, następnie Bliski Wschód. Do końca wojny służył w Armii Polskiej na Zachodzie. 29 maja 1947 roku zwolniony został z wojska i drogą morską z Egiptu, przez Gibraltar wrócił do kraju 30 czerwca 1947 roku. Zamieszkał znów w Bydgoszczy. Pracował m.in. jako kierownik Pogotowia Ratunkowego.

24 listopada 1923 roku w Zbąszyniu ożenił się z Weroniką Springer. Miał córki: Aleksandrę (urodzona 1930 roku) i Marię (urodzona 1933 roku).

Zmarł w Bydgoszczy 26 maja 1967 roku i tam pochowany został na cmentarzu Najświętszego Serca Pana Jezusa.

Odznaczony był także Krzyżem Walecznych, The War Medal 1939-1945, Złotym Krzyżem Zasługi (1959).